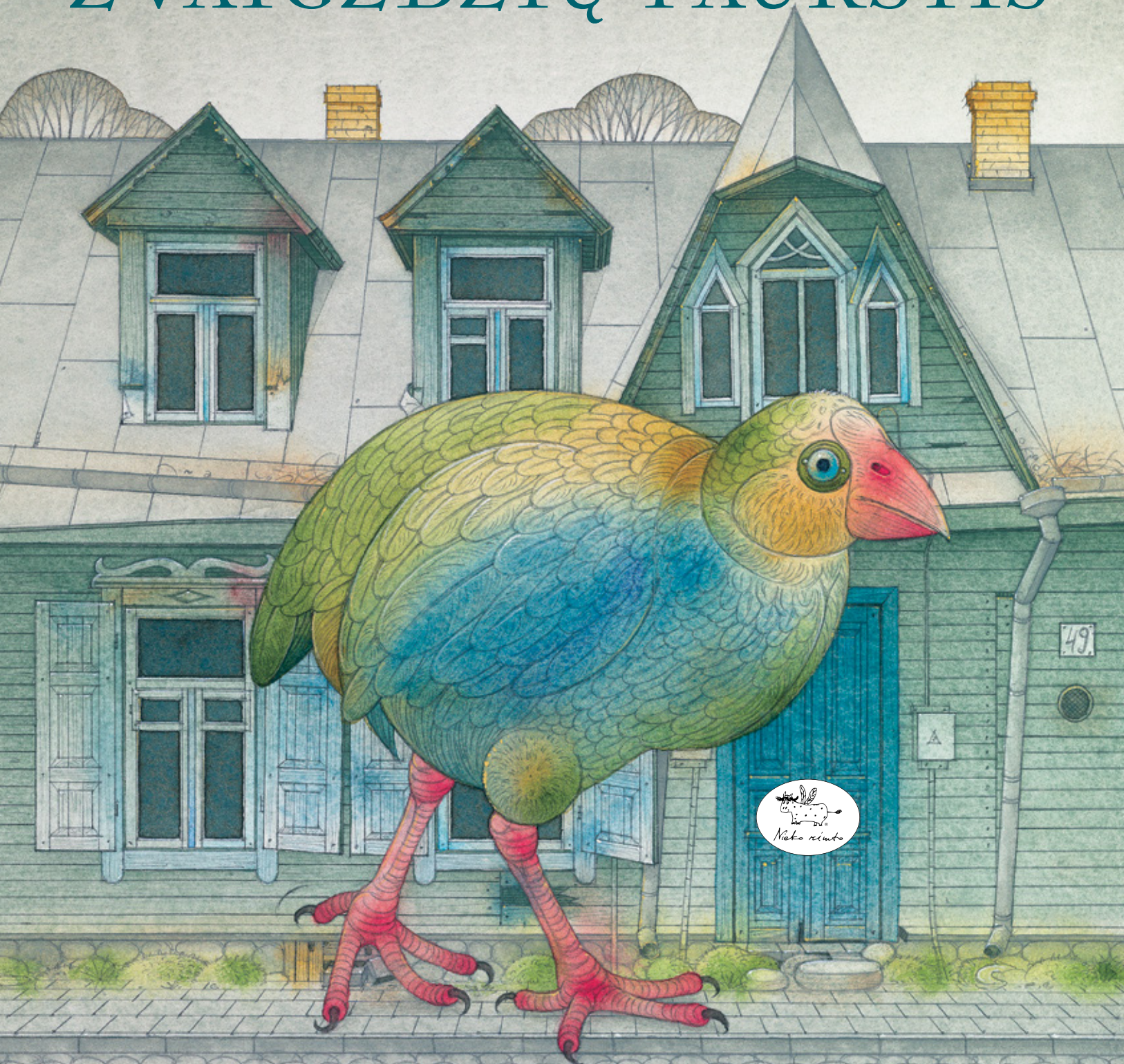

ŽVAIGŽDŽIŲ PAUKŠTIS

KĘSTUTIS KASPARAVIČIUS

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).
© Tekstas ir iliustracijos, Kęstutis Kasparavičius, 2021
© Leidykla „Nieko rimto“, 2022

KĘSTUTIS KASPARAVIČIUS

ŽVAIGŽDŽIŲ PAUKŠTIS

Iliustracijos autoriaus

Vilnius
2022

Buvo ankstyvas rytas. Rūkas, tarsi minkšta antklodė užklojęs miegantį miestą, dar nė neketino sklaidytis. Smauros gatvelės snaudė tyloje ir galėjai girdėti tik kaip drėgnais grindinio akmenimis pėdina pilkas katinėlis.

Dėl tos pilkos kailiuko spalvos visi jį vadino Dūmu.

Tamsoje tokį ne taip paprasta įžiūrėti.

Katinas mėgo vienas slampinėti naktimis, užvertęs galvą stebėti žvaigždes, kvėpuoti vėsiu nakties oru ir galvoti apie visokius keistus ir mažai kam suprantamus dalykus.

Tik žvaigždžių šį ankstų rytą dėl rūko jau nebesimatė, todėl katinėlis nusprendė grįžti namo.

O jam dingus tapo visiškai tylu.

Bet štai vienoje gatvelėje kažkas sušvito. Tamsoje sumirksėjo du žydri žiburiukai. Jie sukinėjosi tai šen, tai ten, lyg kažko ieškodami.

Atrodė, kad tos švieselės sklinda iš žybsinčių sulig namų stogais akių. Žiburiukai nusileido žemyn ir pagaliau galėjai aiškiai įžiūrėti, kad gatve iš lėto eina milžiniškas paukštis.

Visas žerintis ir mirguliuojantis. Lyg būtų atskridęs iš žvaigždžių.

Paukštis pasuko už kampo, įėjo į erdvų kiemą, apsidairė ir pamatė čia mėlyną vandens kolonėlę.

Atsigėrė vandens iš palikto šalia jos kibiro ir galiausiai pritūpė pailsėti čia pat ant drėgnos žolės. Tupėjo šitaip valandėlę, vis pasidairydamas ir pasišviesdamas savo žydrai žybsinčiomis akimis.

Paskui atsistojo, pakraipė žvilgančią galvą, dar kiek patrypinėjo ilgomis raudonomis kojomis, tada šlamėdamas suplasnojo sparnais ir žybčiodamas pakilo į orą.

Jis skrido kojomis beveik liesdamas namų stogus. Taip žemai, kad net kelios čerpės nulėkė žemyn ir sudužo į šipulius. Pakilęs aukščiau dar apsuko keletą ratų aplink kiemą ir švystelėjo akimis į veją, ant kurios kažkas liko boluoti. O tada pradėjo kilti aukšty. Vis aukščiau ir aukščiau. Iki pat dangaus. Kol ryto migloje jo nebegalėjai įžiūrėti.

O miestas tuo tarpu toliau sau snaudė. Ir niekas nematė to didelio žerincio paukščio. Nei kaip jis atskrido, nei kaip pakilo, nei ką paliko vejoje ant žolės.

Kai pagaliau pradėjo švisti ir rūkas išsisklaidė, keli ankstyvi praeiviai pastebėjo viduryje kiemo ant vejų keistą daiktą. Ir kaip nepastebėsi, kai tas daiktas toks didelis ir neįprastas.

Panašus jis buvo į milžinišką kiaušinį ir skleidė paslaptinę blausią šviesą. Atrodė, tarsi toji šviesa sklistų iš jo vidaus.

Keli praeiviai nedrąsiai prisiartino ir pradėjo jį iš visų pusių apžiūrėti.

– Gal kas galėtų pasakyti, kas čia per daiktas? – griežtai paklausė šuo Aubartas. Jis dirbo policininku ir žiūrėjo, kad visur būtų tvarka.

– Ir iš kur jis atsirado? – stebėjosi karvė Mūkutė. – Bent jau vakar jo čia tikrai nebuvo!

– Lyg iš dangaus būtų nukritęs, – pridūrė antis Ancelė.

– Panašus į kiaušinį, – bandė spėti lokys Šlepsius, atsargiai pastukse-
nęs į to daikto lukštą. – Tik jeigu jis būtų nukritęs iš dangaus, tikrai būtų
sudužęs į druzgus.

Policininkas Aubartas niekaip nesumojo, kaipgi pavadinti tą daiktą įvykio protokole, bet ramiai pasvarstęs galiausiai parašė:

Paslaptingas nežinomos kilmės objektas.

Palengva smalsuolių daugėjo. Susirinko čia ir į darbą skubantieji, ir neskubantieji. Sustoję net truputį vėluojantieji, o galiausiai ir visai pavėlavusieji.

Neilgai trukus pasirodė ir katinėlis Dūmas. Praeitą naktį jis vėlai grįžo namo ir spėjo numigti tik keletą valandų. Bet ryte staiga nubudo ir kažkokios mįslingos jėgos vejamas iškart atsidūrė čia.

Jis apžiūrėjo didįjį kiaušinį iš visų pusių ir paklausė:

– O ką apie tai pasakytų paukščiai?

– Mes, gandrai, nesam tokie jau maži, – tarė šalia stovintis gandras Aleksandras, – bet šis kiaušinis bent keliasdešimt kartų didesnis už mūsų kiaušinius.

– Aš irgi manau, kad nėra tokių didelių paukščių, kurie galėtų padėti tokio didumo kiaušinį, – pritarė jam antis Ancelė. – Nebent kur nors tolimuose kraštuose.

– Nėra ir ten, – papurtė galvą nežinia iš kur atklydęs pingvinas Antarktėnas.

– O ką, tu irgi paukštis? – nustebo lokys.

– Aišku, paukštis, – įsižeidė pingvinas ir apsisukęs nukiūtino šalin. O vėliau visai dingo ir niekas jo daugiau šiose vietose nematė.

Tai netikėtas pasakojimas apie keistą, tačiau labai gražų stebuklą, nutikusį visai paprastame mieste. Vieną ankstų rytą į jį atklydo stebuklingas žvaigždžių paukštis. Jo pasirodymas ilgam pakeitė miesto gyvenimą. Visai šeimai skirta istorija daugelį sužavės originalumu ir pasiūlys patikėti, kad stebuklai kartais visai čia pat.

Kęstutis Kasparavičius – dailininkas, knygų vaikams iliustruotojas ir rašytojas. Tai žymiausias lietuvių vaikų knygų kūrėjas, jo knygos leidžiamos įvairiose Europos, Azijos, Šiaurės ir Pietų Amerikos šalyse. Dailininko braižą visada lengva atpažinti. Pagrindinė jo iliustracijų technika – pieštukas ir akvarelė. K. Kasparavičiaus kūrybą itin vertina literatūros kritikai, jo knygas mėgsta įvairaus amžiaus skaitytojai.

Redaktorė Diana Bučiūtė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo „Nieko rimto“ dizaino grupė
Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Vieną rytą gatvelėje pasirodė ypatingas paukštis – milžiniškas, spalvingas, žėrintis ir mirguliuojantis, tarsi atklydęs tiesiai iš žvaigždžių. Ir kai ką paliko miesto gyventojams...
Kas gi tai? Tssss. Kai kurių stebuklų nebūtina suprasti – užtenka jais džiaugtis.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-810-5

9 786094 418105